

Okoliczność, że postępowanie w przepisach dotyczących się Sądów polubownych nie zawiera wyraźnego postanowienia o kosztach sporu, nie uprawnia do przyjęcia, iż Sąd polubowny nie jest uprawniony do orzekania o kosztach sporu. W każdym razie przepisy te nie zawierają zakazu w tym przedmiocie, a postanowienie § 577 p. c., że roszczenie prywatno-prawne może być oddane do rozstrzygnięcia Sądowi polubownemu, obejmuje także uprawnienie do orzekania o kosztach sporu jako przynależności związanej z samym rozstrzygnięciem.

**Orzeczenie Sądu Najwyższego
z dnia 18 stycznia 1928 r.
III Rw 253/27**

Z motywów Sądu Najwyższego:

Obowiązek upadającego w sporze cywilnym do zwrotu przeciwnikowi kosztów sporu, nie zasada się wyłącznie na przepisie prawa publicznego, jako wprowadzony przepisami postępowania sędowocywilnego, ale ma także w sobie pierwiastek prywatnoprawny. Istnienie tego pierwiastku uzasadnione jest tą przyczyną, że obowiązek do zwrotu kosztów sporu łączy się z wywalczeniem roszczenia prywatnoprawnego i nie jest niczem innym jak wynagrodzeniem szkody spowodowanej wydatkami poniesionymi przy dochodzeniu swego prawa. Przytem i postępowanie cywilne, które obowiązek zwrotu kosztów sporu ustanawia, mimo swego charakteru publicznoprawnego, jednak zajmuje się wyłącznie realizacją roszczeń prywatnoprawnych. Otóż postępowanie sędowocywilne dopuszcza dochodzenie roszczeń prywatnoprawnych przed Sądem specjalnym, jakim jest Sąd polubowny. Ponieważ Sąd ten zajmować się może jedynie tylko takimi roszczeniami, przeto naczelną zasadą co do obowiązku zwrotu kosztów sporu, pojęta również jako roszczenie prywatnoprawne, powinna i w dziedzinie tego szczególnego postępowania mieć zastosowanie. **Okoliczność, że postępowanie w przepisach dotyczących się Sądów polubownych nie zawiera wyraźnego postanowienia o kosztach sporu, nie uprawnia do przyjęcia, iż Sąd polubowny nie jest uprawniony do orzekania o kosztach sporu. W każdym razie**

przepisy te nie zawierają zakazu w tym przedmiocie, a postanowienie § 577 p. c., że roszczenie prywatno-prawne może być oddane do rozstrzygnięcia Sądowi polubownemu, obejmuje także uprawnienie do orzekania o kosztach sporu jako przynależności związanej z samem rozstrzygnięciem. – Z tych przyczyn nie było konieczne, by w ustępie umowy zawartej między stronami ustanawiającymi Sąd polubowny było wyraźnie postanowione, iż sprawa kosztów sporu oddaje się do rozstrzygnięcia Sądowi polubownemu. Zauważyć trzeba, że Sąd odwoławczy rozstrzygnięcie swe oparł na przyjęciu, że sędziowie polubowni sobie przyznali wynagrodzenie za swą pracę przy wydaniu wyroku polubownego. Atoli materiał procesowy nie daje podstawy do przyjęcia, by objęte wyrokiem polubownym koszty sporu obejmowały tylko wynagrodzenie sędziów polubownych. O ile zaś w tych kosztach mieści się także jakieś wynagrodzenie tych sędziów, nie może to stać na przeszkodzie przyznaniu tych kosztów.

Nie można więc twierdzić, by sędziowie polubowni wbrew § 595 L. 5 p. c. przekroczyli granice swego zadania. Wreszcie nie zachodzi naruszenie koniecznie obowiązujących przepisów prawa z § 595 L. 6 p. c., albowiem oznaczenie kosztów sporu w dolarach, jak to już trafnie zauważył Sąd odwoławczy, nie krzywdzi powódki, gdyż uprawnioną jest w każdym razie kosztą te zapłacić w walucie krajowej. Gdy tedy niema zarzuconej bezskuteczności wyroku Sądu polubownego, należało przychylić się do rewizji powołującej słusznie przyczyny rewizyjne L. 3 i 4 § 503 p. c. i zmieniając wyrok Sądu odwoławczego przywrócić do mocy zaskarżone odwołaniem i zmienione ustępy wyroku Sądu I inst.

Źródło: Przegląd Prawa i Administracji 1928, poz. 170